

KOMUNIKAT PRASOWY nr 109/25

Luksemburg, 4 września 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-305/22 | C.J. (Wykonanie kary w następstwie ENA)

Organ sądowy nie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania i przejąć wykonania kary bez uzyskania zgody państwa, które ten nakaz wydało

Bez owej zgody państwo wydające może utrzymać europejski nakaz aresztowania i wykonać karę na swoim terytorium

Europejski nakaz aresztowania jest przewidzianym w prawie Unii¹ uproszczonym postępowaniem sądowym, które pozwala na zatrzymanie osoby w państwie członkowskim, w którym osoba ta stale przebywa, i przekazanie jej do państwa członkowskiego, które wydało nakaz, w celu jej ścigania lub wykonania w tym państwie kary, na którą osoba ta została skazana. W tej dziedzinie zasady wzajemnego zaufania i wzajemnego uznawania stanowią podstawy współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i ustanawiają ważną regułę: państwa członkowskie są zobowiązane do wykonania każdego europejskiego nakazu aresztowania. Niewykonanie takiego nakazu może zatem nastąpić jedynie w drodze wyjątku. W wyroku tym Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, dlaczego niewykonanie europejskiego nakazu aresztowania – w celu wykonania kary w państwie, w którym osoba, wobec której wydano ten nakaz, stale przebywa – jest ważne jedynie, gdy wykonujący nakaz organ sądowy przestrzega przewidzianych w innych uregulowaniach unijnych warunków i procedury związanych z uznaniem wyroku skazującego i przejęciem wykonania rzeczony kary.

W 2017 r. sąd apelacyjny w Bukareszcie skazał obywatela rumuńskiego na karę pozbawienia wolności, która uprawomocniła się 10 listopada 2020 r. W dniu 25 listopada 2020 r. sąd ten wydał przeciwko tej osobie europejski nakaz aresztowania w celu wykonania owej kary. 29 grudnia 2020 r. wspomniana osoba została zatrzymana we Włoszech. Jednak włoskie organy sądowe odmówiły przekazania jej organom rumuńskim. Organy te postanowiły natomiast uznać wyrok skazujący wydany przez sąd apelacyjny w Bukareszcie i wykonać karę we Włoszech. Uznały bowiem, że zwiększy to szanse na resocjalizację zainteresowanego, który legalnie i faktycznie przebywał we Włoszech. Ponadto włoskie organy sądowe zaliczyły na poczet pierwotnego czasu trwania kary dotychczasowe okresy aresztowania we Włoszech i nakazały wykonanie wobec skazanego kary w formie aresztu domowego, przy jednoczesnym zawieszeniu. Ze swej strony rumuńskie organy sądowe sprzeciwiły się zarówno uznaniu wyroku skazującego, jak i jego wykonaniu we Włoszech. Utrzymują one, że europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko obywatelowi rumuńskiemu pozostaje w mocy. W związku z tym, zdaniem organów rumuńskich, osoba ta powinna zostać przekazana, a jej kara powinna zostać wykonana nie we Włoszech, lecz w Rumunii.

Sąd apelacyjny w Bukareszcie, przed którym toczy się spór, postanowił zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości w szczególności z pytaniem, czy odmowa przekazania osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności, zakłada, że państwo wydające zgodziło się na wykonanie kary w innym państwie członkowskim. Ponadto sąd ów zastanawia się, czy jeżeli państwo członkowskie nie wydało zgody na owo przejęcie zgodnie ze szczegółowymi zasadami prawa Unii w tej dziedzinie², to czy zachowuje ono prawo do wykonania kary, a zatem – do utrzymania europejskiego nakazu aresztowania.

W wyroku Trybunał przypomniał przede wszystkim, że europejski nakaz aresztowania opiera się na zasadzie wzajemnego zaufania i że odmowa jego wykonania jest wyjątkiem, który należy zawsze interpretować ściśle.

Dlatego organy sądowe państwa członkowskiego, które odmawiają wykonania europejskiego nakazu aresztowania – w celu wykonania kary na terytorium tegoż państwa, powinny uzyskać zgodę organów wydającego nakaz państwa członkowskiego na przejęcie wykonania orzeczonej kary w tym ostatnim państwie. Zgoda ta oznacza przekazanie wykonującemu nakaz państwu członkowskiemu wydanego przez wydające nakaz państwo członkowskie wyroku skazującego wraz z zaświadczeniem. Bez uzyskania owej zgody warunki przejęcia wykonania nie zostają spełnione i dana osoba powinna zostać przekazana. Cel zwiększenia szans na resocjalizację, przywołany przez organy włoskie, nie jest celem absolutnym i powinno się go pogodzić z regułą wynikającą z zasady, zgodnie z którą państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania.

Biorąc pod uwagę różne funkcje kary w społeczeństwie, organy sądowe państwa członkowskiego, w którym dana osoba została skazana na karę pozbawienia wolności, mogą zasadnie oprzeć się na względach polityki karnej tego państwa, by uzasadnić wykonanie orzeczonej kary na jego terytorium oraz odmówić w związku z tym przekazania wyroku skazującego i zaświadczenia w celu wykonania kary w innym państwie członkowskim. Tak czy inaczej, jeżeli wykonania europejskiego nakazu aresztowania odmówiono z naruszeniem istotnych zasad procedury przewidzianej w prawie Unii, ów europejski nakaz aresztowania pozostaje w mocy i państwo wydające zachowuje prawo do wykonania wymierzonej kary na swoim własnym terytorium.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroku](#) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW](#) z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi.

² [Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW](#) z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej.